

Michal Gajdůšek

© 2007 Michal Gajdůšek. Všechna práva vyhrazena.

URČENO POUZE KE ČTENÍ V SOUKROMÝCH PODMÍNKÁCH.
JAKÁKOLIV REALIZACE TOHOTO DÍLA JE ZAKÁZÁNA.
ZVEŘEJNĚNÍ CELÉHO DÍLA NEBO JEHO ČÁSTI JE BEZ PÍSEMNÉHO SVOLENÍ
AUTORA POVOLENO POUZE NA WEBOVÝCH STRÁNKÁCH WWW.FILMOVANI.CZ

1 TEMNOTA

CGI: Asi 10 sekund temnota, poté následuje velice rychlý a krátký záblesk ostrého světa (se ZVUKOVÝM efektem), temnota, po chvilce další záblesk, po ještě kratší době další záblesk. Po chvilce se „v dálce“ začínají objevovat malé barevné body, které se rychle zvětšují, dochází k „explozím“ mnoha různých barev (jako ohňostroj).

2 ABSTRAKTNÍ OBRAZY: Objevují se útržkovité, velice krátké/rychlé, nesouvislé a nepřiliš zřetelné záběry: tráva, voda, osaměle stojící strom, silueta obrysu tváře ženy, medvídek, zeď domu, krabička s fixy, zapadající slunce, talíř s polévkou, lidská dlaň. TEMNOTA

3 Obraz se pomalu rozjasňuje, je velmi rozmazaný. Pomalu se zaostřuje. KAMERA se rozhlíží po bílé místnosti. Místnost je téměř prázdná, je v ní postel, malý stůl a na stěně zrcadlo a naproti posteli plazmová obrazovka a stolek s telefonem. KAMERA pomalu zabere stůl a na něm je velká obálka.

KAMERA zabírá mladého muže - LUBOŠ. Luboš leží v posteli a pomalu se ospale a malátně rozhlíží po pokoji. Luboš se pomalu posadí na posteli, na tváři se mu objeví bolestivá grimasa, rukou se chytne za hlavu (bolí ho hlava). Po chvilce pomalu vylézá z postele, s obtížemi se postaví na zem. Rozhlíží se kolem sebe, jde pomalu ke stolu, prochází kolem stěny se zrcadlem, když je u zrcadla, všimne si obrazu v něm a zastaví se, upřeně hledí do zrcadla. Luboš si sám sebe prohlíží v zrcadle, sahá si po tváři (nepoznává se). Po chvíli otočí svůj pohled na okno, jde k oknu, odhrne závěsy/záclony a dívá se z okna.

4 POHLED Z OKNA: Pod oknem je ulice, po ní jezdí auta a chodí lidé. (DETAILNÍ ZÁBĚRY na projíždějící auta a chodící lidi.)

5 ZÁBĚR na Luboše dívajícího se ven z okna. Po chvíli se otočí, udělá pár kroků od okna, všimne si obálky ležící na stole, jde k ní. U stolu vezme obálku do rukou, chystá se jí otevřít, v tom se však zapne plazmová obrazovka, Luboš se mírně vyleká, odloží obálku zpět na stůl, přesune se před plazmu. Po chvilce se na obrazovce objeví postava - DOKTOR.

DOKTOR

Zdravím vás.

Luboš se vyděšeně a nechápavě dívá na plazmu.

DOKTOR (POKR.)

Jenom klid. Ničeho se nebojte.
... Můžete se prosím posadit?

Luboš se pomalu otočí a posadí se na postel, dívá se na plazmu.

DOKTOR (POKR.)

Dobře děkuji. Takže jmenuji se Jozef Malý a jsem váš doktor. Právě teď se nacházím v nemocnici v mé pracovně. Snímá mě kamera a obraz putuje přes internet k vám. I vás zabírá kamera, která je umístěna v obrazovce před vámi, takže vás také vidím.

Luboš se pozorně podívá na plazmu a spatří malou kameru v rámu plazmy.

DOKTOR (POKR.)

Rozuměl jste tomu, co jsem teď říkal?

Luboš souhlasně zakývá hlavou.

DOKTOR (POKR.)

Než vám řeknu více, musím se ujistit, jak na tom vůbec jste. Proto teď společně uděláme několik velice jednoduchých testů.

Luboš souhlasně přikyvuje.

DOKTOR (POKR.)

Můžete mluvit? Řekněte něco.

Luboš si odkašle, pomalu začíná mluvit.

LUBOŠ

Jo... můžu.

DOKTOR

Jak byste nazval to, na čem teď sedíte?

LUBOŠ
(nechápvě)
Postel?

DOKTOR
Jak se jmenuje naše planeta?

LUBOŠ
(nechápvě)
Země?

DOKTOR
Ve kterém městě jste se
narodil?

Luboš chce odpovědět, náhle se však zarazí, hluboce přemýšlí. Po chvilce začne opět mluvit Doktor.

DOKTOR (POKR.)
Víte, jak se jmenujete?

Luboš se velmi snaží si vzpomenout, nejde mu to, neví, jak je to možné.

LUBOŠ
Nevím.

DOKTOR
Kolik vám je let?

Luboš kroutí hlavou.

LUBOŠ
Nevím.

DOKTOR
Vaše oblíbené jídlo?

Luboš se dívá do země, silně přemýšlí, nemůže si vzpomenout, kroutí hlavou.

DOKTOR (POKR.)
Máte rodinu?
(...)
Víte jaký je rok?

Luboš je vystresovaný, na nic se nepamatuje, podívá se na plazmu na Doktora.

DOKTOR (POKR.)

Pamatujete se na něco z vaší minulosti?

LUBOŠ

(nešťastně)

Vůbec nic.

DOKTOR

Víte, kdo byl Karel IV. ?

LUBOŠ

Král.

DOKTOR

Dobře, už toho necháme.

LUBOŠ

(nervózně)

Jaktože si nic nepamatuju!?

DOKTOR

Jen klid... uklidněte se.

Pokusím se vám to teď vysvětlit.

(...)

Před sedmi měsíci jste utrpěl velice vážný úraz. Po celou dobu jste byl v kómatu... a upřímně řečeno, nedávali jsme vám moc velkou šanci, že vůbec přežijete. Před osmi dny jste pomalu začal reagovat na vnější podněty... začal jste se probouzet. S největší pravděpodobností se na toto vůbec nepamatujete.

(...)

Udělalí jsme vám celou řadu vyšetření a nyní se potvrdily naše domněnky. ... Trpíte celkovou amnézií... takže se nepamatujete na nic z vaší minulosti. ... Je to tak?

Luboš je velice zamyšlený, jemně souhlasně zakývá hlavou.

LUBOŠ

Vzpomenu si někdy?

DOKTOR

Zcela se to vyloučit nedá, ale vzhledem k okolnostem můžete být velice rád za to, že jste přežil a že téměř zázrakem nemáte žádné větší poškození mozku.

LUBOŠ

(rozčíleně)

Vždyť nevím kdo jsem... nevím, jak se jmenuju... - nevím nic.

DOKTOR

Mohl jste také zůstat zcela ochrnutý, nemusel jste umět mluvit, mohl jste přijít o zrak a tak dále. Tím jsem vás nechtěl vylekat... jenom byste si měl uvědomit, že jste měl obrovské štěstí.

Luboš je velice zamyšlený.

DOKTOR (POKR.)

Nyní vám objasním několik nejasností, které vás určitě trápí.

Asi si říkáte, jaktože, když jste vše zapomněl, můžete mluvit, dokážete, popsat věci, pamatujete se na historické události, které jste sám nezažil, ale nevíte ani jak se jmenujete?

Luboš pozorně naslouchá.

DOKTOR (POKR.)

Lidský mozek je nejsložitější organismus na zemi a dodnes jsme pochopili jen jeho malou část. Přibližně víme, jak funguje, ale zdaleka nedovedeme odpovědět na všechny otázky. Systém, jakým se do něj ukládají data - tedy naše myšlenky - je velice složitý.

(více)

DOKTOR (POKR.)

Jinam se nám uloží informace,
které čteme, jinam, které slyšíme.
Záleží též na tom od koho je
přijímáme, kdy a kde, koho se
týkají a podobně. Proto jste
zapomněl na vše o sobě, ale jiné
věci si třeba pamatujete.

Důvod, proč jste ztratil paměť,
je vaše ochrana. Mozek se tím
chrání proti poškození. Nesnažte
se proto za každou cenu
vzpomenout si - buď to přijde,
nebo ne.

Další věc - proč jste tady,
a proč na vás mluvím skrz
monitor. ... Podle dlouholetých
zkušeností, na pacienty s celkovou
amnézií negativně působí jakékoliv
stresující prostředí - a
takovým místem je i nemocnice.
Rovněž přítomnost mnoha cizích
lidí není dobrá. Proto jste tady,
v tomto bytě. Byl jste sem
převezen před pár hodinami, do té
doby jste byl držen v umělém
spánku. Nyní jste tu již sám. Máte
zde vše potřebné.

Luboš se rozhlíží po pokoji.

LUBOŠ

Tady bydlím?

DOKTOR

Ano.

LUBOŠ

Vůbec nic tu nepoznávám. ...
Proč je tu tak prázdné?

DOKTOR

Vlastně... není to tak zcela
váš byt. Víte...

Luboš pozorně naslouchá, nechápe. Doktor má rozpaky, neví
jak mluvit dál.

DOKTOR (POKR.)

Určitě chcete vědět, kdo vlastně jste. Ale...

(pauza)

-nevíme to ani mi. ... Když vás našli, neměl jste u sebe žádné doklady. Policie půl roku intenzivně pátrala po vaší totožnosti. Ptali se všech lidí v okolí, snažili se vás identifikovat pomocí otisků prstů, zkoumali vaše D. N. A. Poté dokonce otiskli vaši fotku ve všech novinách, byl jste i v televizi. Vlastně kolem vás byl značný mediální rozruch. Nikdo vás však nepoznal. A teď, když ani vy nevíte, kdo jste... Je to těžké.

LUBOŠ

(nevěřicně)

Přece mě někdo musí znát!
Ptali se všude? Určitě na něco zapomněli! To... to přece není možný.

DOKTOR

Hlavně se uklidněte. Věřte mi, všichni udělali co mohli, aby zjistili vaší totožnost. Bohužel už se nic víc v tuto chvíli nedá dělat. Je mi to líto.

Luboš je velice zmatený, nevěřicně a beznadějně kroutí hlavou.

Pauza.

DOKTOR (POKR.)

Poslouchejte. Důležité je, že jste naživu a nemáte vážnější zdravotní problémy. Musíte to brát tak, jak to je. S největší pravděpodobností je váš minulý život pryč. Ale právě teď máte šanci začít zcela nový život. Nikdo jiný takovou šanci nedostal - vy ano.

(více)

DOKTOR (POKR.)

Měl byste to brát jako dar,
jako jedinečnou příležitost začít
znovu. Nic vás nesvazuje, nemáte
žádné předsudky. Prostě od teď
můžete žít život pouze a jenom
tak, jak vy sám chcete. Je to
pro vás nový začátek.

LUBOŠ

Začátek. Ale začátek čeho?
Nevím kdo jsem.

Luboš je hluboce zamyšlený.

DOKTOR

Na stole je obálka. Mohl by
jste si ji vzít?

Luboš se postaví, jde ke stolu, vezme obálku, pomalu se
jde posadit zpět na postel.

DOKTOR (POKR.)

Jsou v ní věci, které se vám
budou hodit.

Luboš se posadí na postel, otevře obálku a její obsah
vysype na postel. Z obálky vypadne: klíče, balíček
svázaných peněz - tisícikoruny, GPS navigace. Luboš si
prohlíží předměty.

DOKTOR (POKR.)

To vše je teď vaše.

LUBOŠ

(nechápvě)

To jsem měl u sebe?

DOKTOR

Ne. To jsme vám dali.

Luboš na nechápvě podívá na obrazovku na Doktora.

DOKTOR (POKR.)

Víte existuje vyhláška, která myslí na situace jako je tahle. Jelikož vás nikdo neidentifikoval, ale podle jazyku, kterým mluvíte, je jasné, že jste Čech, máte právo na finanční výpomoc od státu. Z těchto peněz je placen tento byt. Rovněž vám budou vydány nové doklady totožnosti.

LUBOŠ

To je nějaký divný.

DOKTOR

Nejste sám, komu se to zdá zvláštní. Ale věřte mi, je to akorát tím, že se ještě nikdo s takovouto situací nesetkal. Až nyní.

Luboš se prohrabuje ve věcech z obálky.

DOKTOR (POKR.)

Máte tam klíče od tohoto bytu, nějaké peníze, GPS navigaci...

LUBOŠ

A to je mi k čemu?

DOKTOR

Jako výchozí poloha je tam nastaven tento byt. Pravděpodobně se totiž nebudete moci vyznat ve městě, takže abyste nezabloudil.

Už vás nebudu dále vyrušovat. Hlavně byste měl odpočívat. Nevystavujte se zbytečně působení rušivých vlivů. Proto jste zde a ne v nemocnici. Prostě raději zůstaňte zde a s nikým nemluvte. A hlavně si nesnažte vzpomenout na minulost. ... Kdyby jste cokoliv potřeboval, zavolejte mi. Stačí zmáčkнуть jedno tlačítko, máte to tam napsané. Mějte se.

Luboš se chystá na něco zeptat, vtom se však obrazovka vypne - Doktor zmizí. Luboš sedí na posteli a přemýšlí. Po chvilce se zvedne a pomalu chodí po pokoji, detailně si ho prohlíží.

- 6 Po chvilce vyjde z pokoje a prochází se po jiných místnostech, vše si pečlivě prohlíží, osahává si zařízení bytu.
- 7 Luboš dojde do PŘEDSÍNĚ, pomalu otevře dveře od bytu, podívá se ven - rozhlíží se po chodbě.
- 8 Luboš se převléká, nazouvá si boty, vychází z bytu.

STŘIH:

- 9 EXT. DŮM - DEN

ZÁBĚR na vrata od domu. Vrata se pomalu otevírají, pomalu z nich vychází Luboš. Udiveně a zmateně se rozhlíží kolem sebe. Pomalu odstoupí asi dva metry od dveří, KAMERA stále zabírá pouze jeho obličej.

ZÁBĚRY na dění v ulici. Všude chodí spousta lidí, jezdí auta. Po chodníku kolem Luboše prochází HOLKA. Luboš se na ni nepřetržitě hluboce dívá, holka se na něj také chvílemi podívá (má výraz, jakože proč se na ni dívá). Holka prochází kolem Luboše, on se za ní otáčí a ještě ji pár sekund pozoruje. Poté se opět rozhlíží po okolí. Po chvíli se Luboš pomalu rozejde a jde po chodníku.

STŘIH:

- 10 EXT. ULICE - DEN

SÉRIE ZÁBĚRŮ: Luboš prochází ulicí, neustále se rozhlíží kolem sebe, pozoruje ostatní lidi. Luboš dochází na křižovatku s větší ulicí, kde jezdí tramvaje a je velké množství lidí. Luboš se zastaví, vše pozoruje.

STŘIH:

- 11 EXT. PRAHA - DEN

SÉRIE ZÁBĚRŮ:

Luboš chodí po městě, vše pozoruje.

STŘIH:

12 EXT. PARK - DEN

Luboš se prochází parkem, posadí se na lavičku. Pozoruje okolí, hluboce přemýšlí. V parku hrají kluci fotbal, Luboš je pozoruje, náhle se rychle chytne za hlavu - hlavou mu probleskne krátká vzpomínka:

13 VZPOMÍNKA: Travnatý plácek, kde si malé děti hrají s míčem.

POKR. SC. 12: Luboš se drží za hlavu, má silné bolesti hlavy. Hlavou mu probleskne další vzpomínka.

14 VZPOMÍNKA: Před KAMEROU stojí malý KLUK, hází směrem na KAMERU míč.

POKR. SC. 12: Luboš vstává z lavičky, odchází od ní, motá se, stále se drží za hlavu, hlavou mu probleskují další útržkovité vzpomínky:

15 VZPOMÍNKA: KAMERA zabírá talíř s polévkou, ruka nabírá lžící polévku.

16 VZPOMÍNKA: SÍDLIŠTĚ - ZÁBĚR na prostranství uprostřed velkého sídliště, všude kolem jsou domy (paneláky).

17 VZPOMÍNKA: SÍDLIŠTĚ - ZÁBĚR Z DÁLKY: uprostřed prostranství stojí DÍVKA v šatech, je otočená zády, jde vidět jenom silueta.

POKR. SC. 12: Luboš se motá, opouští vyznačenou cestu, vchází do lesa. Motá se kolem stromů. Hlavou mu proběhnou další tři útržky vzpomínek: všechny jsou o Dívce stojící uprostřed sídliště - záběry se postupně přibližují. V poslední „vzpomínce“ je detailní záběr na Dívku zezadu... Dívka se pomalu otáčí, STŘIH. Luboš padá na zem, svalí se na záda, nehybně leží, má otevřené oči, dívá se nahoru nad sebe. ZÁBĚR korun stromů a oblohy.

STŘIH:

18 INT. BYT - DEN

Otevírají se dveře od bytu, dovnitř vchází Luboš.

LOŽNICE: Luboš vchází do ložnice, lehá si do postele, přemýšlí, je ve velice špatném psychickém stavu.

ZATMÍVAČKA:

ROZTMÍVAČKA:

19 EXT. PRAHA - NOC/RÁNO

ZÁBĚRY vycházejícího slunce v Praze.

STŘIH:

20 INT. BYT - RÁNO

ZÁBĚR na Luboše spícího v posteli. Má zavřené oči, ale stále se převaluje, jako kdyby měl noční můry. Luboš se probouzí, rychle se posadí na postel, hluboce vydechuje, je propocený.

O NĚCO POZDĚJI: Luboš je v KOUPELNĚ, sprchuje se - pouští si sprchu na hlavu.

O NĚCO POZDĚJI: Luboš sedí v KUCHYNI, před sebou má snídani, v ruce drží jablko a jenom se na něj dívá.

PROLÍNAČKA:

21 EXT. JABLOŇ - DEN (VZPOMÍNKA)

MLHAVÝ ZÁBĚR na osamoceně stojící jabloň.

DETAILNÍ ZÁBĚR na jablko visící na stromě - jablko utrhne dětská ruka.

PROLÍNAČKA:

POKR. SC. 20

Luboš se dívá zamyšleně na jablko, poté ho odloží na stůl, snídaně se ani nedotkne, je hluboce zamyšlený.

POZDĚJI: Luboš chodí nervózně po ložnici sem a tam, vždy se chvilkami dívá na telefon na stolku. Po chvílce přistoupí k telefonu, zvedne sluchátko, zmáčkne označené tlačítko uloženého čísla na Doktora.

DOKTOR (M.O.)

(z telefonu)

Tady doktor Malý.

Luboš se nadechne, chce něco říct, z telefonu však nadále pokračuje Doktor.

DOKTOR (M.O.) (POKR.)
(z telefonu)
Bohužel právě nejsem k
dispozici. Zavolejte mi prosím
později nebo mi nechte vzkaz.
(ozve se pípnutí)

Luboš zklamaně zavěsí telefon.

STŘIH:

22 INT. STANICE METRA

Luboš sedí ve stanici metra na lavičce a pozoruje lidi,
jak chodí kolem něho, nastupují a vystupují z vlaků.

STŘIH:

23 INT. VLAK METRA

Luboš stojí v jedoucím vagónu metra, pozoruje lidi.

STŘIH:

24 EXT. PRAHA - DEN

Luboš se prochází Prahou, neustále má velice smutný
výraz.

STŘIH:

25 EXT. NUSELSKÝ MOST - PODVEČER

Luboš jde po Nuselském mostě, dojde doprostřed, zastaví
se. Opře se o zábradlí, dívá se dolů. Po chvíli zvedne
hlavu, dívá se na zábrany na mostě, poté se podívá opět
dolů. Otočí se, rozhlíží se kolem sebe, přistoupí těsně k
zábradlí, chytne se zábran na mostě, trochu po nich
vyleze, poté si to však rozmyslí, sleze dolů, odstoupí od
zábradlí, hluboce dýchá, dostane strach, začne utíkat.
Luboš velice rychle utíká po Nuselském mostě směrem k
Vyšehradu.

STŘIH:

26 EXT. PRAHA - PODVEČER

SÉRIE ZÁBĚRŮ: Luboš utíká od Nuselského mostu, kolem
Kongresového centra na Vyšehrad.

STŘIH:

27 EXT. VYŠEHRAD - PODVEČER

Luboš doběhne k zídce na Vyšehradě, odkud je výhled na Prahu, zastaví se a maximálně hlasitě ZAŘVE. Poté se „zhroutí“ na zem, rozbrečí se.

ZATMÍVAČKA:

ROZTMÍVAČKA:

28 INT. BYT - RÁNO

Luboš se probouzí, rychle vstává.

STŘIH:

29 EXT. DŮM - RÁNO

Otevírají se dveře od domu, z nich vychází Luboš. Rychlou chůzí odchází od domu.

STŘIH:

30 EXT. INTERNETOVÁ KAVÁRNA - DEN

Do internetové kavárny vchází Luboš.

STŘIH:

31 INT. INTERNETOVÁ KAVÁRNA - DEN

Luboš vchází do kavárny, rozhlíží se kolem sebe, všimne si ho OBSLUHA KAVÁRNY (muž).

OBSLUHA KAVÁRNY

Na internet?

Luboš nesměle zakývá. Muž se podívá do počítače a řekne:

OBSLUHA KAVÁRNY (POKR.)

Počítač číslo tři.

Luboš vchází do místnosti s počítači, nachází počítač číslo 3, pomalu za něj usedá. Prohlíží si monitor, klávesnici a myš. Pomalu sahá na klávesnici, poté zkouší pohybovat myší. Neví si rady, proto se podívá k NÁVŠTĚVNÍKOVI KAVÁRNY sedícího vedle.

LUBOŠ

Prosím vás, jak se pustí
internet?

Návštěvník se nakloní k Lubošovi, vezme jeho myš a najede
na spouštěč internetu.

NÁVŠTĚVNÍK KAVÁRNY

Tady máte ikonu, tak na ni
dvakrát klikněte.

Návštěvník spustí internetový prohlížeč (Firefox), načte
se úvodní stránka s vyhledávačem Google.

LUBOŠ

Děkuju.

Návštěvník se otočí zpět ke svému počítači, Luboš si
prohlíží monitor. Chytne myš, pomalu s ní hýbe po
pracovní ploše, poté s ní najede do vyhledávací okénka
Google. Pomalu začíná psát - písmenko po písmenku. Napíše
„amnésie“, zmáčkne „enter“. Luboš najede na první odkaz,
klikne na něj myší, zobrazí se mu článek o amnézii. Luboš
si ho pročítá. Později píše do vyhledávací další heslo:
„muž ztratil paměť“. Luboš si pozorně prohlíží vyhledané
výrazy, snaží se najít informace o sobě - nic nenachází.
(Luboš si všimne, že dokáže rychle psát na počítači - jde
mu to samo, podiví se nad tím.

SESTŘIH:

Luboš zkouší vyhledávat další a další výrazy, které by se
měly týkat jeho osoby: „muž bez identity“, „neznámý muž“,
„policie pátrá po totožnosti“, „praha - ztráta paměti“,
„půl roku v kómatu“, „pacient stále v bezvědomí“, „noviny
píší o muži v bezvědomí“.

Na internetu není ani zmínka o muži, který by měl ztratit
paměť a být šest měsíců v bezvědomí.

STŘIH:

32 EXT. INTERNETOVÁ KAVÁRNA - DEN

Luboš rychle vychází z kavárny, zastaví se před ní,
zamyšleně se rozhlédne, rychle odchází.

STŘIH:

33 INT. BYT - DEN

Luboš stojí v ložnici, v ruce drží telefon, telefonuje Doktorovi. Ozývá se vytáčecí tón, poté se ozve: „Tady doktor Malý. Bohužel právě nejsem k-“, Luboš zavěsí telefon, je naštvaný.

Luboš intenzivně a rychle prohledává byt, otevírá všechny zásuvky - nic nenachází.

STŘIH:

34 EXT. NEMOCNICE - DEN

ZÁBĚR na nemocnici. K nemocnici přichází Luboš.

STŘIH:

35 INT. NEMOCNICE - DEN

Luboš prochází nemocnicí, přichází k informačnímu centru. Za přepážkou sedí NEMOCNIČNÍ OPERÁTORKA.

NEMOCNIČNÍ OPERÁTORKA

Dobrý den. Mohu vám pomoci?

LUBOŠ

Ehm... Pracuje tu doktor Jozef Malý?

NEMOCNIČNÍ OPERÁTORKA

Doktor Malý? Myslím, že ne. Ale podívám se vám.

Operátorka vyhledává jméno v počítači.

NEMOCNIČNÍ OPERÁTORKA (POKR.)

Tak bohužel, nikoho takového tu nemám. A na kterém oddělení má pracovat?

LUBOŠ

To nevím... ale pracuje s pacienty s amnézií.

NEMOCNIČNÍ OPERÁTORKA

Jste si jistý že má pracovat zde?

LUBOŠ
Právě že ne.

Operátorka se opět dívá do počítače.

NEMOCNIČNÍ OPERÁTORKA
Ještě se vám mohu podívat,
jestli nepracuje v jiné nemocnici.

Operátorka vyhledává jméno, po chvílce lehce kroutí hlavou.

NEMOCNIČNÍ OPERÁTORKA
Vůbec tu takové jméno nemám.

LUBOŠ
A to tam máte seznam všech
doktorů?

NEMOCNIČNÍ OPERÁTORKA
Těch kteří jsou zaregistrovaní.
Je možné, že ten váš doktor Malý
nepůsobí trvale v Praze, takže
tu být nemusí.

LUBOŠ
Děkuji.

Luboš je zamyšlený, odchází.

STŘIH:

36 EXT. NÁBŘEŽÍ - ODPOLEDNE

Luboš sedí na lavičce na nábřeží u Vltavy, přemýšlí.

STŘIH:

37 EXT. DIVADLO - PODVEČER

Luboš se prochází ulicí. Po chvilce prochází kolem divadla, „jen tak“ se podívá do výlohy s programem, chce pokračovat dál, ale náhle se zastaví. Pozorně se znovu podívá do výlohy s programem, rychle přistoupí blíž, velice udivený se dívá na plakát divadelního představení.

DETAIL na Lubošův obličej a jeho „vytřeštěný“ pohled.

KAMERA pomalu zabere detail plakátu poutající na představení - na plakátu je fotografie Doktora (Jozef Malý).

STŘIH:

TEMNOTA.

ROZTMÍVAČKA:

38 EXT. DIVADLO - VEČER

Z divadla vycházejí lidé, loučí se spolu, je mezi nimi i Doktor. Většina lidí odchází doleva, Doktor jde na druhou stranu. (PD) KAMERA jde před Doktorem. Doktor prochází kolem odbočující uličky, náhle ho prudce chytne Luboš, odtáhne ho do přilehlé uličky, velkou silou ho přitiskne na zeď.

LUBOŠ
(naštvaně)
Kdo jste!?

DOKTOR
(se strachem)
Počkejte... pusťte mě.

Luboš chytne Doktora ještě více, narazí s ním o zeď a ještě na něj hlasitěji zakřičí.

LUBOŠ
Kdo jste!!!?

DOKTOR
Vysvětlím vám to.

Luboš se na Doktora zuřivě dívá, stále ho pevně drží přitisknutého ke zdi.

DOKTOR (POKR.)

Já... já jsem jenom herec. Dali mi peníze, abych zahrál toho doktora.

LUBOŠ

Kdo!!?

DOKTOR

Nevím, kdo to byl. Neznám ty lidi.

LUBOŠ

Vzal jste si od nich peníze a nevíte kdo to byl?!

DOKTOR

Nikdy jsem je neviděl. Myslel jsem, že je to jen legrace.

Pauza.

LUBOŠ

Co vám o mně řekli?

DOKTOR

Nic. Řekli jenom, že si chtějí udělat legraci s kamaráda.

Pauza.

LUBOŠ

(křičí)

Kdo sakra jsem!!?

Luboš zuřivě drží Doktora, ten je velice vystrašený.

DOKTOR

Nevím.

Luboš pomalu pouští Doktora, odstupuje od něj, oba se pomalu uklidňují.

DOKTOR (POKR.)

Vážně vás ani je neznám. ...
Já... nevěděl jsem, že jste skutečně ztratil paměť. Myslel jsem, že vás jenom opili a chtěli si z vás vystřelit.

Pauza.

LUBOŠ
Jak vypadali?

DOKTOR
Bylo jim tak kolem čtyřiceti,
takoví normální chlapy... už
si je moc nepamatuju.

LUBOŠ
Jak na vás přišli?

DOKTOR
Nevím... asi mě viděli hrát.
Přišli za mnou sem do divadla.
... Chtěl jsem si jenom něco
vydělat. Nejsem profesionální
herec. Každá koruna je pro mě
dobrá. Netušil jsem, že to není
sranda... jinak bych do toho
nešel. Opravdu.

Luboš vše zamyšleně poslouchá.

LUBOŠ
Dobře. Promiňte mi... nechtěl
jsem na vás takhle vylítnout.

DOKTOR
To nic. Omluvit bych se měl já.
Opravdu jsem netušil o co jde.
Je mi to líto.

Luboš se pomalu otočí, se svěšenou hlavou odchází, Doktor
stojí na místě a dívá se na Luboše.

STŘIH:

39 EXT. PRAHA - VEČER

Luboš se smutně a zamyšleně prochází Prahou kolem Vltavy.

STŘIH:

40 EXT. STANICE METRA - VEČER

Luboš vchází do stanice metra.

STŘIH:

41 INT. STANICE METRA

Luboš čeká ve stanici metra, přijíždí vlak, Luboš nastupuje do vlaku.

STŘIH:

42 INT. METRO

Luboš si stoupne k protějším dveřím, opře se o ně zády, zamyšleně se dívá před sebe na zem. Vlak se rozjíždí, vjíždí do tunelu. Luboš se pomalu rozhlíží kolem sebe, pozoruje lidi v metru. V jiné části vlaku stojí u dveří dívka - TEREZA. Luboš se na ni letmo podívá, Tereza se podívá na něj. Luboš odvrátí pohled, Tereza se však na něj dál nepřetržitě dívá. Za okamžik se Luboš opět podívá na Terezu - ta se na něj stále dívá, Luboš již nyní pohled neodvrací a dívá se nepřetržitě na Terezu. Oba si vzájemně hluboce hledí do očí. Po pár sekundách Luboš odvrátí svůj pohled a dívá se nervózně před sebe. Tereza se rozejde k Lubošovi, Luboš po ní nervózně pokukuje. Tereza přijde těsně k Lubošovi, postaví se před něj.

TEREZA

Ahoj. Co ty tady děláš?

LUBOŠ

(nesměle)

Dobrý den. Vy mě znáte?

Tereza se nechápavě podívá na Luboše.

TEREZA

(naštvaně)

Fajn. Když se mnou nechceš mluvit, tak to řekni a nehraj tu trapný divadlo.

Tereza se otáčí a uraženě odchází zpět, kde stála před tím. Luboš se na ní stále dívá. Vlak vjíždí do stanice, zastavuje, otevírají se dveře. Tereza se otočí na Luboše, upřeně se na něj na chvíli podívá, otočí se zpět a vychází z vlaku. Luboš strnule stojí, dívá se na Terezu. OZÝVÁ se výzva k ukončení nástupu a výstupu, dveře se začínají zavírat, Luboš se rychle rozmyslí a rychle a jen tak tak vyběhne z vlaku.

STŘIH:

43 INT. STANICE METRA V PODZEMÍ

Luboš vyběhne z vlaku a zastaví se kousek za přerušovanou čarou, dívá se na Terezu, která míří k eskalátoru. Vlak odjíždí. Luboš se rozběhne za Terezou. Tereza vchází na ESKALÁTOR, Luboš vbíhá za ní, přiběhne k ní.

LUBOŠ
Promiňte, vy mě opravdu znáte?

TEREZA
Seš fakt trapnej!

Tereza naštvane odchází rychle od Luboše, jde nahoru po eskalátoru. Luboš se na ni bezmocně dívá, po chvílce se za ní znovu rozeběhne.

Tereza opouští eskalátor, Luboš za ní přibíhá.

LUBOŠ
(naléhavě)
Počkejte.

Tereza se neotáčí, pokračuje dál v chůzi.

LUBOŠ (POKR.)
Já si na nic nepamatuju.
Ztratil jsem paměť!

Luboš se zastaví, Tereza dále jde.

LUBOŠ (POKR.)
Nevím kdo jsem! Opravdu! ...
Pomozte mi prosím.

KAMERA jde před Terezou, Tereza se po chvíli zastaví, otočí se na Luboše, dívá se na něj, jak tam bezmocně stojí s velice smutným výrazem v obličeji.

LUBOŠ (POKR.)
Mluvím pravdu. Věřte mi.

Oba se na sebe nehybně dívají.

STŘIH:

44 EXT. U STANICE METRA/ LAVIČKA

Po eskalátoru vyjíždí Tereza a Luboš - stojí vedle sebe.
Luboš mluví na Terezu.

LUBOŠ

... a dneska jsem ho potkal
u divadla. Je to nějaký herec.
Říkal, že mu nějací dva muži
dali peníze, aby zahrál mého
doktora.

Luboš a Tereza opouští eskalátor, jdou po chodníku.

LUBOŠ (POKR.)

Opravdu vám říkám pravdu.
Já si na vás vůbec nepamatuju.

Luboš a Tereza přicházejí k lavičce.

TEREZA

(s úsměvem)

No tak já jsem Tereza. ...
A snad mi nemusíš vykat.
I jestli si na mě nepamatuješ,
tak snad nejsem zas tak stará?

Luboš se také usměje.

LUBOŠ

A... Kdo jsem já?

TEREZA

Tak jmenuješ se Luboš...
a kdo jsi...?

(usměje se)

-Tak to bych taky ráda věděla.

Luboš se na Terezu nechápavě podívá.

TEREZA (POKR.)

Né že bych nevěděla...
spíš chci říct, že jsem toho
o tobě nikdy moc nevěděla...
jako že tě neznám moc do
hloubky a tak... Chápeš?

LUBOŠ

Odkud se známe?

TEREZA

Chodili jsme spolu do školy...
- na střední.

LUBOŠ

Takže jsme spolužáci?

TEREZA

Bývalí. Teda ne tak docela.
Chodili jsme do jiných tříd,
ale byli jsme kamarádi...
- nějakou dobu.

LUBOŠ

Vůbec si na tebe nepamatuju.
Asi mi nevěříš, ale je to tak.

TEREZA

(starostlivě)

Co se ti vlastně stalo? Vůbec
na nic si nevzpomínáš?

LUBOŠ

Nevím ani kdo jsem. První
moje vzpomínka je na pokoj,
ve kterém jsem se probral.

Já... já... Vůbec nic nechápu.
Na nic si nepamatuju, ale umím
číst, mluvit, psát na počítači.
Proč?

Luboš se téměř rozbřečí, Tereza ho obejmě.

TEREZA

(jemně)

Neboj se. Určitě si časem na
všechno vzpomeneš. Bude to
dobrý, uvidíš.

Luboš a Tereza se objímají.

Později: Luboš a Tereza vedle sebe sedí na lavičce.

TEREZA

Proč si nezajdeš za pravým
doktorem?

LUBOŠ

Ani nevím. ... Vlastně do teď
jsem si myslel, že je to
pravý doktor.

TEREZA

No vidíš, tak si za nějakým
hned zítra zajdeš.

LUBOŠ

Ale... já tu žádnýho neznám.

TEREZA

Tak s tím ti asi neporadím.
Já tu taky žádného neznám.

LUBOŠ

Ty nejsi z Prahy?

TEREZA

Však ty taky ne.
(usměje se)
Pokud si ovšem každý den
nedojížděl přes celou
republiku do školy.

LUBOŠ

(velice nechápavě)
A odkud?

TEREZA

Z ---.

LUBOŠ

Z --- ? Kde to je?

TEREZA

Na Moravě.

LUBOŠ

Co dělám tady?
(...)
A co tu děláš ty?

TEREZA

Pracuju tady. Jsem tu teprve
pár týdnů.

Pauza.

LUBOŠ
Řekni mi něco o mně.

TEREZA
O tobě? ... No tak...
(uhýbá pohledem)
já toho o tobě moc nevím.
Však už jsem ti to říkala.

LUBOŠ
Takže mě znáš jen tak od
vidění?

Tereza přemýšlí, poté řekne:

TEREZA
Dalo by se to tak říct.

Pauza.

LUBOŠ
Proč jsme my dva přestali být
kamarádi?

Tereza se na Luboše nechápavě podívá.

LUBOŠ (POKR.)
Říkala jsi, že jsme nějakou
dobu spolu kamarádili.

Tereza odpovídá a přitom odvrací pohled.

TEREZA
Nevím... prostě jen tak.

Pauza.

TEREZA (POKR.)
Už budu muset jít.

Luboš se mírně strachy vyleká.

LUBOŠ
Nechod' ještě prosím.

TEREZA
Už fakt musím.

Tereza pomalu vstane z lavičky, Luboš si stoupne hned po ní.

LUBOŠ

Prosím tě. Zůstaň tu ještě chvíli se mnou.

TEREZA

Promiň, ale vážně už musím jít.

Tereza se otáčí, odchází od Luboše. Luboš strnule stojí a bezmocně se dívá na Terezu, je mu hrozně.

LUBOŠ

Prosím tě.

Tereza odchází. KAMERA jde před Terezou, za ní vidí smutného Luboše, jak se neustále dívá na Terezu. Tereza má ve tváři smutný zamyšlený výraz. Když je Tereza si 15 metrů od Luboše, pomalu se zastavuje, přemýšlí. Za okamžik se pomalu otáčí na Luboše. Oba stojí a nehybně se na sebe dívají.

Po chvílce se Tereza jemně usměje:

TEREZA

Tak pojď.

Luboš se štěstím rozzáří a rozběhne se k Tereze.

STŘIH:

45 INT. BYT TEREZY - NOC

TEMNOTA: Ozývá se ZVUK odemykajících klíčů, otevírají se dveře.

TEREZA

Nemám tu moc uklizeno...
tak aby ses moc nelekl.

ROZSVÍTÍ se světlo, v malé bytě stojí Tereza a Luboš. Luboš se rozhlíží po bytě.

LUBOŠ

Máš to tu moc pěkný.

Tereza se usměje.

TEREZA

No ještě aby ne - za ty peníze.

Tereza dovede Luboše do středu pokoje. Oba jsou nervózní.

TEREZA (POKR.)
Dáš si kávu, čaj... limonádu?

LUBOŠ
Třeba čaj.

TEREZA
Posaď se. Nestůj tady jak
rampouch.

Luboš se pomalu a nesměle posadí do gauče. Tereza jde k
přilehlé kuchyňské lince uvařit čaj.

TEREZA (POKR.)
Nemáš hlad?

LUBOŠ
Ani ne.

TEREZA
(usmívá se)
To máš štěstí. Protože jediný
co zvládnou uvařit je tak ten
čaj. ... Na to kolik mi je jsem
celkem šikovná, nemyslíš?

Luboš se usměje.

LUBOŠ
No já zvládnou připálit i ten
čaj.

Oba se hlasitě zasmějí.

LUBOŠ (POKR.)
Ale možná že jsem nějakej
šéfkuchař - jen o tom zatím
nevím.

TEREZA
Taky dost možný.

O NĚCO POZDĚJI přináší Tereza Lubošovi čaj. Tereza se
posadí vedle Luboše na gauč. Oba se usmívají a nesměle se
na sebe dívají - ani jeden neví, co má říct.

PO CHVILCE:

TEREZA

Jaké to je? ... -Nic si
nepamatovat?

LUBOŠ

Takový... já nevím. Je to jako
bych nikam nepatřil. Nevím kdo
jsem, nevím proč tu jsem. ...
Vlastně ani nemůžu vědět, jaký
to je, když ani nevím, jaký je
něco vědět.

TEREZA

Spousta lidí neví, proč tu jsou
-a to neztratili paměť. Hlavně
si z toho nic nedělej. Uvidíš,
že se to všechno spraví.

LUBOŠ

Když o tom tak přemýšlím, tak
si možná ani nechci vzpomenout.

TEREZA

Proč?

LUBOŠ

Třeba jsem byl špatnej člověk,
nějakej-

Tereza skočí Lubošovi do řeči.

TEREZA

To neříkej. Nejsi špatný člověk.

LUBOŠ

Vždyť mě ani neznáš, tak jak
to můžeš vědět?

TEREZA

Tohle teda vím. Už to neříkej.

LUBOŠ

Znáš mě jen ze školy.

Tereza se podívá na Luboše (má výraz, jakože něco tají).

TEREZA
Znám tě i mimo školu.

Luboš se nechápavě podívá na Terezu.

TEREZA (POKR.)
Chodili jsme spolu občas ven.
... Zajezdit si na bruslích,
hrát fotbal a tak...

Tereza se usměje.

TEREZA (POKR.)
Takže už nemysli na to, že
jsi špatný člověk. ...
Každý z nás udělal v životě
spoustu špatných věcí, ale to
ještě neznamena, že jsme špatní
lidé. I já bych chtěla na
spoustu věcí zapomenout...
ale nejde to a asi je to tak i
lepší. Protože potom si dokážu
cenit víc těch dobrých věcí.

Luboš se neustále dívá Tereze hluboce do očí.

TEREZA (POKR.)
Zítřka spolu zajdeme do
nemocnice, jo? Tam ti určitě
pomůžou.

Luboš se dívá smutně na Terezu. Tereze je Luboše líto,
obejme ho.

TEREZA (POKR.)
(něžně)
No tak...

Tereza a Luboš se dlouze objímají.

ZATMÍVAČKA:

46 EXT. LOUKA - DEN (SEN)

JEMNĚ ROZMAZANÝ POHLED. Luboš stojí na louce, KAMERA ho zabírá ze předu, KAMERA se otáčí kolem Lubošovi hlavy, v dálce spatří uprostřed louky stojící nejasnou postavu dívky. Luboš k ní pomalu jde. Luboš se zastaví dva metry od Dívky, Dívka pomalu natáčí hlavu k Lubošovi, dříve než se však natočí a je možné rozpoznat její obličej, následuje STŘIH.

STŘIH:

47 INT. BYT TEREZY - NOC

Luboš leží na gauči, prudce „vyletí“ nahoru, sedne si, hluboce dýchá. Po chvílce si uvědomí kde je, rozhlíží se kolem sebe, na posteli kousek od sebe spatří spící Terezu. Luboš si pomalu zpět lehá.

ZATMÍVAČKA:

ROZTMÍVAČKA:

48 INT. NEMOCNICE/ TOMOGRAF - DEN

Luboš „vjíždí“ do tomografu.

STŘIH:

49 INT. NEMOCNICE/ POKOJ - DEN

Na posteli sedí Luboš a vedle něj Tereza. Tereza drží Luboše za ruku, Luboš má na sobě nemocniční pyžamo. Do pokoje vchází NEUROLOG.

NEUROLOG

Tak už máme výsledky.

Neurolog si vezme židli a přisune si ji před postel, na které sedí Luboš s Terezou.

TEREZA

(k Luboš)

Mám jít pryč?

LUBOŠ

Ne. ... Zůstaň tady prosím.

NEUROLOG

Chci vás upozornit, že to, co vám teď řeknu, nebude nic příjemného. Ale nebudeme chodit kolem horké kaše, stejně se to musíte dozvědět.

Luboš a Tereza se na sebe vystrašeně podívají.

NEUROLOG (POKR.)

Bohužel vám musím říct, že s téměř stoprocentní jistotou se dá vyloučit, že se vám někdy paměť zcela vrátí.

Neurolog vytáhne tomografické snímky Lubošova mozku.

NEUROLOG (POKR.)

Poškození mozku je tak vážné, že veškeré vaše vzpomínky jsou navždy ztraceny. Respektive je stále máte, ale nemáte k nim přístup.

TEREZA

(k Neurolog)

Jak to můžete vědět?

NEUROLOG

Výsledky testů jsou jednoznačné.

(...)

Ovšem daleko závažnější věcí zůstává, proč k poškození vašeho mozku došlo.

Neurolog vezme do ruky snímky Lubošova mozku, ukazuje je Lubošovi, po chvílce mu je podá, zároveň snímky komentuje

* (Pozn. autora: Obrázky snímků mozku vytvořte a konzultujte s odborným poradcem.)

NEUROLOG (POKR.)

Zde jsou snímky vašeho mozku, které jsme dnes pořídili.

(ukazuje perem na části snímků)

V této části je soustředěna většina vaší paměti - vašich vzpomínek. Není nikterak poškozena, to znamená, že vaše vzpomínky jsou v pořádku.

(více)

NEUROLOG (POKR.)

Nicméně důvod, proč se na nic nepamatujete je zde. V těchto místech se nacházejí jakési pomyslné mosty, které přenášejí myšlenky do ostatních center mozku tak, aby byly použitelné a vy jste si je mohl vybavit. ... Tyto mosty jsou však poškozené.

Luboš s Tereza napjatě poslouchají Neurologa.

NEUROLOG (POKR.)

Poškození však nevzniklo na základě žádného úrazu či nemoci. ...

(pomalu, zřetelně)

Zdrojem poškození je chirurgický zákrok.

Luboš a Tereza se na sebe vyděšeně podívají.

LUBOŠ

(k Neurolog, vyděšeně)

Co... co to znamená?

NEUROLOG

Ztráta vaši paměti byla vyvolána uměle. Byl jste úmyslně podroben zákroku, jehož cílem bylo vymazat vaši paměť.

Luboš je zděšen, je v šoku, nemůže tomu uvěřit.

LUBOŠ

Kdo to mohl udělat? ... A proč?

NEUROLOG

Na to vám nedokáži odpovědět. Ale ten kdo zákrok provedl musel být nesmírně zkušený a musel mít vybavení za desítky, ne-li stovky milionů. ... Takovýto zákrok je možný spíše jen v teoretické rovině a nese s sebou obrovská rizika hraničící s hazardem. Co vím, tak nikdo se nikdy o podobný zákrok ani nepokusil.

LUBOŠ

Co mi to udělali? ... Jak?
... Proč?

NEUROLOG

Byl jste operován pomocí
gamanože. To je velice složitý
a drahý přístroj - v České
Republice je jen na pár místech.
Ale v žádné nemocnici by tento
zákrok nepovolili. ...
Asi byste měl kontaktovat policii.

Luboš je zdrcený, nevěřicně kroutí hlavou.

LUBOŠ

Já to nechápu.

Tereza Luboše utěšuje.

STŘIH:

50 EXT. PARK - DEN

Tereza a Luboš se pomalu procházejí parkem, oba mají
špatnou/smutnou náladu.

TEREZA

Moc mě to mrzí.

LUBOŠ

To nemusí... Nemůžeš přece za to.

TEREZA

Zajedeme spolu do --- aspoň se
tam o sobě něco dozvíš.

LUBOŠ

Promiň, ale já... já nevím.
Asi je zbytečný se něco o sobě
dozvídat, když si na to stejně
už nikdy nevzpomenu.

TEREZA

To neříkej.

LUBOŠ

(velice zoufale)
Všechno je na nic.

Tereza se snaží Luboše utěšit.

TEREZA
Ale není. No tak.

Tereza obejmě Luboše, objímá ho. Po chvílce:

TEREZA (POKR.)
Dostala jsem nápad.

Tereza se usměje na Luboše.

STŘIH:

SÉRIE ZÁBĚRŮ: (VIDEOKLIP)

HRAJE PÍSEŇ (pozitivní, romantická, energická)

- 51 Tereza a Luboš jsou ve SPORTOVNÍM OBCHODĚ, Tereza kupuje Lubošovi kolečkové brusle/ Luboš si je zkouší.
- 52 Tereza a Luboš sedí na lavičce v PARKU (STROMOVKA), nazouvají si kolečkové brusle / opouštějí lavičku, pomalu jezdí po cestě. Luboš po chvílce zjišťuje, že umí docela dobře bruslit. Luboš a Tereza jezdí po parku, smějí se, jsou šťastní.
- 53 Tereza a Luboš sedí ve venkovní RESTAURACI u stolku, pijí limonádu (jedí zmrzlinový pohár), povídají si, smějí se.
- 54 Tereza a Luboš jsou na PETŘÍNĚ, vcházejí do ZRCADLOVÉHO BLUDIŠTĚ, procházejí se, smějí se, „blbnou“ u zrcadel.
- 55 Tereza a Luboš vycházejí na PETŘÍNSKOU ROZHLEDNU, nahoře se rozhlížejí po Praze.
- 56 Tereza a Luboš se procházejí ZAHRADAMI na PETŘÍNĚ, po chvílce se posadí na lavičku.

KONEC PÍSNĚ

STŘIH:

57 EXT. ZAHRADA NA PETŘÍNĚ - PODVEČER

Tereza a Luboš sedí na lavičce, dívají se na sebe, usmívají se.

LUBOŠ

Děkuju ti.

TEREZA

(usměje se)

Za co?

LUBOŠ

Za dnešek... a vlastně za všechno, co jsi pro mě udělala. Dnešek byl nejkrásnější den v mém životě... a myslím, že by byl i kdybych si pamatoval na všechno.

Luboš a Tereza se na sebe upřeně dívají, postupně se přestávají smát, obličeje jim zvažní. Po chvilce Tereza odkloní pohled, chce pomalu vstát, Luboš ji však jemně chytne za ruku, Tereza se na něj podívá, chystá se něco říct, Luboš však chce něco říci dříve, oba se nadechnou, ale ani jeden z nich neví, co má říct, jsou velice nervózní.

LUBOŠ

Já...

TEREZA

Ne... já... promiň...

LUBOŠ

Promiň, omlouvám se...

TEREZA

Nemáš se za co omlouvat.

LUBOŠ

Ale mám... za tohle...

Luboš znovu chytne Terezu za ruku, rychle se k Tereze těsně přiblíží, přitiskne se k ní, dřív než Tereza stačí nějak zareagovat, Luboš ji začne líbat. Tereza se nejdřív chce jakoby odsunout od Luboše, po kratičké chvilce však též začne Luboše vášnivě líbat. Oba se líbají, Tereze jemně tečou slzy z očí, dlouze se spolu líbají.

STŘIH:

58 EXT. LOUKA - DEN (VZPOMÍNKA)

Luboš stojí na louce, v dálce vidí siluetu dívky otočené zády. / Luboš se rychle k dívce přiblíží, dívka se pomalu otáčí, Luboš spatřuje její obličej - je to Tereza.

STŘIH:

59 EXT. ZAHRADA NA PETŘÍNĚ - PODVEČER

POKRAČOVÁNÍ SC. 57

Luboš a Tereza se líbají, Luboš přestane Terezu líbat, prudce se od ní hlavou oddálí, chytne se za hlavu, má velké bolesti hlavy.

STŘIH:

SÉRIE VZPOMÍNEK (RYCHLÉ STŘIHY)

60 KAMERA ZABÍRÁ dětskou ruku, poté se zvedne, uvidí před sebou dva dospělé lidi dívající se směrem do KAMERY (jsou to Lubošovi rodiče).

62 KAMERA je ve ŠKOLCE, rozhlíží se po hrajících si dětech všude kolem.

64 KAMERA se rozhlíží po dětském pokoji.

65 KAMERA je ve třídě základní školy, zabírá žáky.

66 KAMERA je u silnice u aleje třešní, na stromech jsou 2 KLUCI, KAMERA je pozoruje.

67 ZÁBĚRY rybníku (přehradu) v létě, lidé se koupají.

68 ZIMNÍ KRAJINA, ZASNĚŽENÝ KOPEC, děti na něm sáňkují a bobují.

69 ZÁBĚR na budovu střední ŠKOLY. KAMERA se rychle pohybuje dovnitř, po schodech nahoru, prochází chodbou, detailně se přiblíží k dívce - Tereze. KAMERA se otočí, k Tereze přichází Luboš, usmějí se na sebe.

70 Tereza a Luboš jsou na travnatém místě, pinkají si s volejbalovým míčem, smějí se.

71 Tereza a Luboš spolu tancují v TANEČNÍCH.

72 Luboš píše dopis Tereze - detailní záběr na právě psaná slova „MILUJU TĚ“.

73 Luboš předává Tereze dopis.

STŘIH:

74 EXT. ZAHRADA NA PETŘÍNĚ - PODVEČER

POKRAČOVÁNÍ SC. 57

Tereza a Luboš se na sebe dívají.

STŘIH:

SÉRIE VZPOMÍNEK:

75 Tereza mluví s Lubošem o dopise.

TEREZA

Víš, já zrovna necítím to co ty, ale můžeme být alespoň kamarádi.

76 Luboš leží v posteli, trápí se.

77 Luboš přichází za Terezou.

LUBOŠ

Můžu s tebou mluvit?

TEREZA

Ne.

Tereza odchází od Luboše, Luboš se na ni bezmocně dívá.

78 Tereza stojí u otevřených dveří u svého DOMU, Luboš stojí před dveřmi.

LUBOŠ

...Ale já tě miluju.

TEREZA

Jo, já vím! Ale já nemiluju tebe, tak už to konečně pochop a nech mě být!

Tereza zabouchne dveře, Luboš se jen bezmocně a zdrceně dívá.

79 SLAVNOSTNÍ PŘEDÁVÁNÍ MATURITNÍHO VYSVĚDČENÍ, Tereza dostává vysvědčení, naproti opodál stojí Luboš, dívá se na Terezu, Tereza se na něj také podívá (vědí, že se vidí naposledy).

- 80 Luboš je v práci (vykonává manuální práci), je zamyšlený, duchem nepřítomný, smutný.
- 81 Luboš je v POKOJI, jsou zatažené závěsy (rolety), je zde temno. Luboš leží na posteli, v ruce svírá FOTKU Terezy, dívá se na ni.
- 82 Luboš nehybně sedí v PARKU na lavičce, zamyšleně se dívá kousek před sebe.

STŘIH:

- 83 EXT. ZAHRADA NA PETŘÍNĚ - PODVEČER

POKRAČOVÁNÍ SC. 57

Luboš hluboce dýchá, dívá se na Terezu, s chvějícím se hlasem a se slzami v očích mluví na Terezu...

LUBOŠ

Miluju tě. ... Miluju tě od té
doby, kdy jsem tě před sedmi
lety poprvé uviděl.

Tereza se dívá na Luboše, téměř začne brečet, rychle vstane a velice rychle utíká od Luboše. Luboš vstane z lavičky, zoufale křičí na Terezu.

LUBOŠ (POKR.)

Počkej! ... Terezo! ...

Luboš brečí, hroutí se k zemi... Tereza mu mizí z dohledu.

LUBOŠ (POKR.)

Prosím tě...

Luboš klečí na zemi, brečí.

STŘIH:

84 INT. BYT - NOC

Otevírají se dveře od bytu, dovnitř vchází Luboš, jde do LOŽNICE, lehá si na postel, hluboce dýchá, má zaslzené oči, je na tom velice špatně. Po chvilce prudce vstane, jde do KUCHYNĚ, bere si nůž, jde zpět do LOŽNICE, posadí se na postel, přiloží si nůž na zápěstí, hluboce přemýšlí. Po chvilce Luboš nožem přitlačí na žílu na zápěstí.

STŘIH:

SÉRIE VZPOMÍNEK:

- 85 Luboš sedí v pokoji, jsou zde zatažené závěsy, je zde tma. Luboš drží v ruce žiletku, drží si ji na zápěstí ruky, zatlačí na žiletku, po chvilce se rozbřečí, pomalu odkládá žiletku. Luboš zhrouceně brečí.
- 86 Luboš sedí u počítače, do internetového vyhledávače napíše „vymazání paměti“. (Luboš si hodiny a hodiny čte odkazy.) Po dlouhém hledání nalézá článek s názvem „VYMAZÁNÍ PAMĚTI - SCI-FI NEBO REALITA?“ Trochu níže je napsáno tučným písmem „Doktor Friedrich se domnívá, že veškeré vzpomínky se dají operativně odstranit.“ ZÁBĚR na Luboše, jak si s velkým zaujetím čte článek. Luboš si označí celé jméno doktora ve článku - ALFONS FRIEDRICH, zkopíruje jméno do vyhledávače. Jako první odkaz se mu ukáže heslo: „Světověznámý neurochirurg Alfonse Friedrich vystoupí v Praze“. Luboš klikne na odkaz, objeví se celý článek, KAMERA ZABÍRÁ: „Věhlasný neurochirurg Alfons Friedrich vystoupí na lékařské konferenci v Praze. (...) Český rodák bude jednou z nejvýznamnějších osobností červnového mezinárodního lékařského grémia v Praze. (...)“ V článku je fotografie Alfonse Friedricha.
- 87 KONGRESOVÉ CENTRUM (VYŠEHRAD), ZÁBĚR na plakát „XX. mezinárodní lékařský kongres, Praha 2007“.

Z budovy kongresového centra vycházejí asi 4 MUŽI v obleku, mezi nimi je Alfons Friedrich, baví se mezi sebou. K mužům přistoupí Luboš.

LUBOŠ

Vy jste doktor Friedrich? ...
Mohl bych s vámi mluvit?

ZÁBĚR Z DÁLKY: Friedrich mluví k ostatním mužům, muži odcházejí, Friedrich zůstává s Lubošem.

88 Luboš sedí s Friedrichem ve venkovní restauraci blízko Kongresového centra.

FRIEDRICH

Ano. Teoreticky je to možné, ale je nepřijatelné, aby se tento - experiment - provedl na člověku. To co mi tu vykládáte, prostě nepřipadá v úvahu.

LUBOŠ

Vy to ale nechápete, já tu operaci potřebuju.

FRIEDRICH

Vy spíš potřebujete psychiatra - ten vám pomůže.

Friedrich dává na stůl peníze za kávu, stoupá si.

FRIEDRICH (POKR.)

Promiňte, ale už musím jít.

Friedrich odchází, Luboš rychle vstane od stolu a jde za Friedrichem.

LUBOŠ

Pomozte mi prosím!

FRIEDRICH

Jak už jsem řekl, nejsem psychiatr.

Luboš se na chvíli zastaví, pozoruje Friedricha jak odchází, po chvílce se za ním rozeběhne a stoupne si před něj.

LUBOŠ

A co mi řekne psychiatr?
Dá mi nějaké léky a bude říkat, že život je krásný?
... Nikdo nemůže pochopit, jaké je to sedm let milovat jednu holku. Lidi považují za blázna člověka, kterej se za půl roku nevzpamatuje z rozchodu... Tak co jsem potom já? ...Když jsem s tou holkou nikdy ani nechodil a neviděl jsem ji už tři roky?

FRIEDRICH

Chápu, že je to pro vás
těžké, ale vymazání paměti
přece není řešení?

LUBOŠ

Je snad lepší řešení
(podívá se
na Nusel. most)
tenhle most? ... Nebo žiletka?

Friedrich se několik sekund zamyšleně dívá na Luboše.

FRIEDRICH

Víte, že můžete zemřít? ...
Nebo se můžete probrat v
takovém stavu, že byste si
raději přál být mrtvý.

LUBOŠ

(odhodlaně)
Vím.

Luboš a Friedrich se na sebe dívají.

STŘIH:

89 INT. KANCELÁŘ - DEN

V kanceláři sedí za stolem Friedrich a vedle něj Luboš.

FRIEDRICH

Už jste přemýšlel o tom, co
bude, až se proberete? Určitě
budete chtít vědět, co se
stalo... proč si nic
nepamatujete... kdo jste?
To vám máme říct, že jste
chtěl, abychom vám vymazali
paměť?

LUBOŠ

Ne to ne. Mám to promyšlené.
Nebojte, přemýšlel jsem nad
tím hodně dlouho. Vím, jak
bych reagoval.

FRIEDRICH

Prostě si to nedokážu představit.
Každý se ztrátou paměti chce
vědět, kdo je... Každý.

LUBOŠ

Já vím. Budu to chtít taky vědět, ale zajistíme to tak, abych se to nedozvěděl.

FRIEDRICH

To chci vědět jak?

DETAILLNÍ ZÁBĚR na Lubošův obličej, jak se dívá na Friedricha.

STŘIH:

90 INT. DIVADLO/ ŠATNA - DEN

Doktor (Jozef Malý) je v divadelní šatně, převléká se. Ozve se ZAŤUKÁNÍ na dveře, Doktor jde otevřít. Ve dveřích stojí Friedrich se svým ASISTENTEM.

FRIEDRICH

(k Doktor)

Dobrý den. Neměl byste zájem si zahrát takovou menší roli?

ZÁBĚR na Doktora.

STŘIH:

91 INT. NEMOCNIČNÍ POKOJ - DEN

Luboš sedí na posteli v nemocničním pyžamu, do pokoje vchází Friedrich se svým Asistentem - oba jsou v bílých doktorských pláštích.

FRIEDRICH

Všechno je zařízeno. Nikdo tu neví, kdo jste a co zde budeme dělat.
Poslední šance si to rozmyslet.
Poté již nebude cesty zpět.

Luboš se hluboce nadechne, poté vydechne.

LUBOŠ

Jdeme na to.

PROLÍNAČKA:

92 INT. BYT - NOC

POKR. SC. 84

Luboš sedí na posteli, na zápěstí má přiložený nůž, silně brečí. Po chvílce zatne svaly, chystá se přeříznout si žíly na zápěstí... ozve se ZVONEK. Luboš se na chvíli podívá směrem ke dveřím, odkud se ozval zvonek, poté otočí hlavu zpět a dívá se na své zápěstí. Zvonek se OZVE podruhé a vzápětí potřetí. Luboš pomalu odkládá nůž, vstává, pomalu přichází ke dveřím od bytu, velice pomalu sahá na kliku, pomalu otevírá dveře - ve dveřích stojí Tereza - oba se na sebe nehybně dlouze dívají. Za chvíli Tereza řekne:

TEREZA

Miluju tě.

Tereza se rozpláče.

TEREZA (POKR.)

Promiň, že jsem si to přiznala až teď.

Luboš také pláče.

LUBOŠ

Vzpomněl jsem si na všechno.
... Víím, co se stalo.

Tereza a Luboš se na sebe chvíli dívají, poté se obejmou, líbají se.

Luboš a Tereza přicházejí do ložnice, vášnivě se líbají, lehají si do postele, pokračují ve vášnivém líbání, vzájemně si ze sebe sundávají šaty, milují se. KAMERA se vzdaluje z ložnice.

93 KAMERA se vzdaluje od bytu Luboše.

94 ZÁBĚR na noční Prahu.

ZATMÍVAČKA:

VYPRAVĚČ (M.O.)
Chtěl utéct před minulostí
(pauza)
ale minulost nelze vymazat.
(pauza)
-Bohužel.
(pauza)
-Naštěstí.

TITULEK: ZAČÁTEK NA KONCI

ZÁVĚREČNÉ TITULKY

KONEC

"Věnováno Janě"

VŠECHNA PRÁVA VYHRAZENA

MICHAL GAJDŮŠEK

2007

www.filmovani.cz